

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010201558
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201558.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne: Markíza - Slovakia, spol. s r. o., Bratislavská 1/A, Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpenej Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou, Trnavská 11, Bratislava, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/17/2010 z 23. marca 2010, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/273/2010-76 zo 14. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/273/2010-76 zo 14. decembra 2012 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania na účet Mgr. Zuzany Zlámalovej, advokátky v Bratislave, vo výške 165,57 eura do 3 dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len, „krajský súd“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej č. RL/17/2010 z 23. marca 2010 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovanej mal za preukázané, že žalovaná preskúmaným rozhodnutím z 23. marca 2010, č. RL/17/2010 uložila žalobkyni podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 308/2000 Z. z.“) za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - upozornenie na porušenie zákona.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj postupu, ktorý mu predchádzal konštatoval, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje opis skutku, ktorým malo prísť k porušeniu právnej povinnosti vysielateľa. Samotné rozhodnutie vymedzuje skutok, ktorým malo prísť k porušeniu povinnosti upravenej v ust. § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 13. októbra 2009

o cca 21:50 hod. odvysielal v rámci programu Paľba príspevok Záchranky, v ktorom nezabezpečil objektivnosť a nestrannosť, za čo žalobkyni uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - upozornenie za porušenie zákona. Skutok, ktorým žalobkyňa nezabezpečila objektivnosť a nestrannosť, vo výroku preskúmaného rozhodnutia absentuje.

Krajský súd ďalej konštatoval, že takto vymedzený skutok je nedostatočný, keďže výrok rozhodnutia správneho orgánu musí predovšetkým obsahovať podrobný popis skutku, v rozsahu miesta, čas a spôsob spáchania deliktu spolu s uvedením takých skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným. Z uvedeného je možné vyvodiť záver, že v napadnutom rozhodnutí žalovaného absentuje skutková veta. Vo vymedzení skutku obsiahnutom vo výroku preskúmaného rozhodnutia je uvedené, že vysielateľ nezabezpečil objektivnosť a nestrannosť.

Krajský súd taktiež uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva právny názor žalovanej, že v príspevku Záchranky odvysielanom v programe Paľba odprezentovaná kritika výberovej komisie a odbornej vybavenosti jej jednotlivých členov bez priamej alebo sprostredkovanej reakcie dotknutých členov komisie alebo dôveryhodného preukázania dôvodov neodvysielania ich vyjadrení, je porušením povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z.. K porušeniu uvedenej povinnosti podľa žalovanej došlo aj odvysielaním neoddelených komentatívnych prvkov redaktorky, uvedených v rozhodnutí žalovanej, ktorými prezentovala svoje vlastné hodnotiace súdy na posudzovaný problém. Žalovaná v rozhodnutí vytýkala najmä to, že žalobkyňa nedala priestor dotknutým členom výberovej komisie alebo zástupcom Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky.

Uvedené skutočnosti podľa názoru krajského súdu, však žalovaná nepremietla do výrokovej časti svojho rozhodnutia, čo krajský súd vyhodnotil tak, že takéto pochybenie podľa názoru súdu má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovanej pre jeho nezrozumiteľnosť, čo zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Zároveň krajský súd tiež konštatoval, že vyššie uvedený nedostatok vo výroku napadnutého rozhodnutia predstavuje takú vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie, namietajúc, že rozhodnutie krajského súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, na základe ktorého vydal nesprávne a nezákonné rozhodnutie.

Žalovaná vo svojom odvolaní uviedla, že výrok napadnutého rozhodnutia riadne (t. j. nezameniteľne) popisuje skutok, ktorým došlo k porušeniu § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. a nestotožňuje sa s názorom prvostupňového súdu.

Dňa 18. marca 2013 žalovaná na podporu svojej argumentácie doplnila odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/273/2010-76, o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/19/2012 z 30. januára 2013, v ktorom sa najvyšší súd vysporiadal s námietkami žalobkyne ohľadne výroku rozhodnutia správneho orgánu, obdobnými ako v prejednávanej veci.

Na základe vyššie uvedeného žalovaná zastáva názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej je presvedčená, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku, a že žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie žalovanej a postup je v súlade so zákonom.

Žalovaná zároveň poukazovala na skutočnosť, že rozhodnutie krajského súdu vykazuje vady podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP - nesprávne právne posúdenie veci a podľa § 205 ods. 1 OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP - žalovanej sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ust. § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 220 OSP zmenil

rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/273/2010-76 zo 14. decembra 2012 tak, že žalobu žalobkyne voči rozhodnutiu žalovanej č. RL/17/2010 z 23. marca 2010 zamietne, alternatívne navrhovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/273/2010-76 zo 14. decembra 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nesúhlasila s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovanej.

Žalobkyňa sa plne stotožnila s názorom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/273/2010-76 zo 14. decembra 2012 pokiaľ vyslovil záver o nepreskúmateľnosti a nejasnosti výrokovej časti rozhodnutia č. RL/17/2010, a rovnako uviedla, že výrovková časť rozhodnutia č. RL /17/2010 neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu.

Žalobkyňa uviedla, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia správneho orgánu musí byť špecifikované tak, aby nemohlo byť zamenené s iným konaním, v danom prípade s inými výrokmi.

Táto miera podrobnosti je nesporná pre celé sankčné konanie z dôvodu zamedzenia dvojitého postihu pre ten istý skutok, z dôvodu vylúčenia prekážky vecí už rozhodnutej, pre potreby určenia rozsahu dokazovania a v neposlednej rade pre zaistenie riadneho práva na obhajobu.

Vo výrokovej časti teda podľa žalobkyne absentuje popis, na základe ktorého by bolo zrejmé a nespochybniteľné, že dňa 13. októbra 2009 o cca 21:50 hod. boli odvysielané konkrétne slová, vety, slovné spojenia, ktorými vysielateľ nezabezpečil objektivnosť a nestrannosť príspevku s názvom Záchranky odvysielaného v relácii s názvom Paľba.

S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž/21/2010 z 18. mája 2011, ktorým najvyšší súd zrušil rozhodnutie Rady č. RP/42/2010, pričom uvádza: „Výrok rozhodnutia predstavuje záväznú, a teda najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania“.

Ďalej poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž/37/2011 z 22. augusta 2012, ktorým najvyšší súd zrušil Rozhodnutie Rady č. RP/100/2011, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/9/2009 z 22. septembra 2009, podľa ktorého cit.: „... ak v rozhodnutí odporkyne vo výroku absentuje skutková veta, teda vymedzenie samotného skutku, ktorým prišlo k porušeniu právnej povinnosti vysielateľky, teda spôsob spáchania deliktu spolu s uvedením takých skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným, súd toto považuje za také pochybenie Rady, ktoré má za následok zrušenie preskúmaného rozhodnutia odporkyne z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť, a to podľa § 250j ods. 3 OSP“, na rozhodnutie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, uznesenie č. j. 2As/34/2006-73 z 15. januára 2008, ktorý dospel k záveru, „že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade aj uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Ak neuvedie správny orgán také náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenia o správnom konaní. Ak zistí súd existenciu takejto vady, správne rozhodnutie z tohto dôvodu zruší,“ a na rozsudok Mestského súdu v Prahe sp. zn. 7Ca 315/2007-59 z 30. januára 2009, ktorým zrušil rozhodnutie rady pre rozhlasové a televízne vysielanie s odôvodnením, že „žalovaná definovala závadné formy konania žalobkyne vo výroku rozhodnutia len všeobecne, a z výroku rozhodnutia nebolo zrejmé, aké konanie je vlastne sankcionované, a za aké konanie bola teda uložená pokuta. Je teda nezbytné, aby výrok rozhodnutia vydaného v správnom konaní obstál voči účastníkom konania ako aj voči tretím osobám sám o sebe, nielen spoločne s odôvodnením rozhodnutia.“.

Na základe vyššie uvedených skutočností ako aj z dôvodov uvedených v žalobe o preskúmanie

zákonosti napadnutého rozhodnutia, považuje rozhodnutie žalovanej č. RL/17/2010 z 23. marca 2010 za vecne aj právne nesprávne, vydané v rozpore so zákonom, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/273/2010-76, ako vecne správny potvrdil.

V prípade úspechu si žalobkyňa uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP § a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie krajský súd zdôvodnil zistením vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a to že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje opis skutku, ktorým malo prísť k porušeniu právnej povinnosti vysielateľa.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitným predpisom rada ukladá sankciu - upozornenie na porušenie zákona.

Podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z., uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s tvrdením krajského súdu spolu v zhode s námietkou žalobkyne ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. Podľa názoru najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu je v konaní zistiť skutočný stav a pri tom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy je potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať v zmysle zásad trestnoprávnej úpravy (Trestný zákonník, Trestný poriadok) analogicky.

Podľa názoru najvyššieho súdu takýto záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností. U priestupkoch je obdobná právna úprava, keď výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie.

Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok, konkrétne na § 47 ods. 2 správneho poriadku.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakeho postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že rozhodnutie o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené

kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 13. októbra 2009 o cca 21:50 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu Paľba príspevok Záchranky, v ktorom nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť. Výrovková časť rozhodnutia tak podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa žalobkyňa dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Preto vyjadrenia žalobkyne v tomto smere treba považovať za bezpredmetné.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s názorom žalobkyne pokiaľ v danej súvislosti poukazovala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž/21/2010 z 18. mája 2011, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž/37/2011 z 22. augusta 2012, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/9/2009 z 22. septembra 2009, rozsudok Mestského súdu v Prahe č. k. 7Ca 315/2007-59 z 30. januára 2009, Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, uznesenie č. j. 2As 34/2006-73 z 15. januára 2008, v ktorých veciach súd vychádzal z iných skutkových podkladov.

Poukazuje však na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/18/2011 z 29. marca 2012, sp. zn. 5Sž/11/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 5Sž/24/2012 z 29. apríla 2013, sp. zn. 5Sž/25/2012 z 29. apríla 2013, sp. zn. 5Sž/26/2012 z 27. júna 2013.

Najvyšší súd má však za preukázané, že pokiaľ žalobkyňa v žalobe namietala, že žalovaná vec nesprávne právne posúdila v merite veci, najvyšší súd sa s touto jeho námietkou plne stotožnil. Správne konanie bolo začaté dňa 22. decembra 2009 na podnet sťažnosti právnických osôb, Radou, ako orgánom príslušným podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. n/ zákona č. 308/2000 Z. z., pre dôvodné podozrenie z porušenia povinnosti ustanovenej v § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 13. októbra 2009 o cca 21:50 hod. odvysielal v rámci programu Paľba príspevok Záchranky.

Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z., vysielateľ je povinný zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Z ustanovenia § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. vyplývala pre vysielateľa povinnosť v odvysielanom programe zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť, pričom v zákone č. 308/2000 Z. z. absentuje ich výklad a nie sú dané jasné pravidlá pre posudzovanie konkrétnych programov z hľadiska objektívnosti a nestrannosti. Táto absencia poskytuje Rade, ako aj súdom, preskúmvacím jej rozhodnutia, vlastný samotný výklad pre konkrétne typy programov.

Preto podľa najvyššieho súdu je potrebný vždy daný výklad vysvetľovať špecificky na konkrétny odvysielaný typ programu tak, aby z následného rozhodnutia konštatujúceho ich porušenie bolo zrejmé nielen, že správny orgán vzhliadol zo strany vysielateľa nerešpektovanie objektívnosti a nestrannosti príspevku, ale aj reálne uskutočniteľný návod spejúci k zabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti v budúcnosti vysielaných typov daných programov, keďže upozornenie, ako sa uvádza v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je výlučne výchovným opatrením s cieľom prevencie. Túto úlohu môže splniť len vtedy, ak obsahuje poučenie a navádzacie postupy pre ďalšiu činnosť. Upozornenie musí určitým spôsobom stanoviť jasné pravidlá pre ním riešený typ programu (R 55/2003, rozsudok z 25. júna 2002, sp. zn. 4Sž/27/02).

Najvyšší súd, však požadované výchovné atribúty v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovanej nenachádza. Najvyšší súd dáva do pozornosti a upozorňuje žalovanú, že k vyššie uvedenému boli najvyšším súdom vydané rozhodnutia, a to rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/527/2009 z 26. októbra 2010 a sp. zn. 5Sžo/33/2012 z 29. októbra 2012, kde bolo povinnosťou žalovanej ku vzťahu k prejednávanej veci sa názorom a usmernením najvyššieho súdu uvedeného v odôvodneniach rozhodnutí riadiť, čo však žalovaná pri posudzovaní odvysielaného príspevku pri hodnotení objektívnosti a nestrannosti neurobila.

Právo na slobodu prejavu obsiahnuté v článku 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať a prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého súčasne vyplýva, že právo vyhľadávať a šíriť informácie možno len na základe zákona. Takáto právna úprava je ustanovená v zákone č. 308/2000 Z. z. a v rozsahu ochrany osobnostných práv v Občianskom zákonníku.

Taktiež vo všeobecnej rovine, čerpajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, treba uviesť, že sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa zaručujú každému ako základné právo. Slobodou prejavu sa človeku umožňuje vysloviť alebo zamlčať svoje city, myšlienky a názory. Prostredníctvom práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa každému umožňuje dozvedieť sa informáciu, získať informáciu do svojej dispozičnej sféry a v nej informáciu spracovať pre svoju potrebu i potrebu iných, keďže v súlade s ústavou k nemu patrí aj právo informáciu ďalej rozširovať vo verejnom záujme sa sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať informácie môžu obmedziť podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR len zákonom. Termínom „zákon“ sa neoznačuje jeden všeobecne záväzný právny predpis so silou zákona, ale neurčitý počet všeobecne záväzných právnych predpisov s definovaným stupňom právnej sily. Zákonné obmedzenie základného práva zaručeného v ustanoveniach čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy je možné, iba ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (*mutatis mutandis* II. ÚS 28/96).

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkoch v znení neskorších predpisov, hromadnými informačnými prostriedkami sú popri periodickej tlači agentúrne spravodajstvo, spravodajské a ostatné publicistické časti rozhlasového a televízneho vysielania ako aj zvukové a obrazové záznamy, ktoré sa používajú na pravidelné informovanie verejnosti o udalostiach, javoch, faktoch u nás alebo v zahraničí.

Najvyšší súd má za to, že Ústavou Slovenskej republiky zaručujúce právo na slobodu prejavu a právo na informácie (podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky), bolo rozhodnutím žalovanej porušené.

Za hlavné kritériá objektivity sa vo všeobecnosti považujú: relevancia, transparentnosť, presnosť, vecnosť, vyváženosť, rôznorodosť, aktuálnosť, zrozumiteľnosť, osvojenie si pozície odstupu a neutrality vo vzťahu k predmetu spravodajstva, absencia stránenia.

Za objektívne spravodajstvo sa považuje také, ktoré je nepredpojaté, vecné. Nestranné, bez pocitov a verné skutočnosti.

Vyváženosť sa musí vzťahovať na celkový obsah príspevku, na záujmy všetkých skupín, ktoré medzi sebou v rámci jedného príspevku súťažia o verejnú mienku.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu v zhode s tvrdením žalobkyne v podanej žalobe, bol príspevok Záchranky v relácii Palba vyvážený, nestranný a objektívny.

Čo sa týka poukazu žalovanej, že v príspevku absentovalo vyjadrenie ostatných členov výberovej komisie alebo vyjadrenia zástupcov Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, kde podľa Rady dotknutým stranám nebol poskytnutý priestor na vyjadrenie, najvyšší súd má za preukázané z priloženého zoznamu oslovených osôb a subjektov, že oslovení členovia výberovej komisie neboli ochotní komunikovať a vyjadriť sa k danej téme a mená členov výberovej komisie, ktoré neboli verejne

známe, Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky odmietlo poskytnúť. Taktiež oslovení zástupcovia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky sa odmietli vyjadriť.

Uvedené fakty však žalovaná vo svojom vyjadrení k podanej žalobe nijako nevyvrátila, a ani nezabezpečila dôkazy, ktoré by vyššie uvedené tvrdenia vyvrátili.

Najvyššiemu súdu nie je zrejmé, ako by bolo možné do vysielania uvedeného príspevku vynútiť reakciu oslovených osôb a subjektov a akým spôsobom by takéto vstupy mala dramaturgia žalobkyne zabezpečiť. Vychádzajúc z toho, že Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky dostalo priestor na odpoveď v každom momente reportáže a taktiež aj členovia výberovej komisie.

Na záver chce najvyšší súd upozorniť, že priložený DVD- nosič nie je možné otvoriť - spustiť (prehrať), a tak najvyšší súd vychádzal z prepisu príspevku Záchranky z 13. januára 2010 a vzhľadnutím uvedeného príspevku z archívu na www.youtube.com/watch?v=FgIMFIXTF-Aý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov, preskúmajúc napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalovanou v odvolaní, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave s poukázaním na § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 a v spojení s § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Najvyšší súd taktiež dáva do pozornosti ustanovenie § 250ja ods. 4 OSP, podľa ktorého je krajský súd aj správny orgán viazaný právnym názorom najvyššieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP, tak že úspešnej žalobkyni ich náhradu priznal.

Náhrada trov konania v danom prípade pozostáva z náhrady trov právnej služby, a to za jeden úkon vykonaný v roku 2013 v sume 130,16 eur (v zmysle § 11 ods. 2, § 12 ods. 3, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, plus paušál v sume 7,81 eura, plus 20 % DPH v sume 27,59 eura, t. j. spolu v sume 165,57 eura.

Náhradu trov konania je žalovaná povinná zaplatiť na účet Mgr. Zuzany Zlámalovej, advokátky v Bratislave, do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.